

Arrest

nr. 185 067 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 september 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van twee jaar.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Tevens verwijst de verzoekende partij naar de materiële motiveringsplicht.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting.

De verzoekende partij betoogt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet maar in de mogelijkheid voorziet om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting om dit effectief (en ten allen tijde) te doen, dat door louter te verwijzen naar de wettelijke mogelijkheid de gemachtigde geenszins verduidelijkt waarom hij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen. Zij meent dat de bestreden beslissing geenszins duidelijk maakt dat rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier. De thans weergegeven motivering zou volgens de verzoekende partij de beslissing om een inreisverbod van twee jaar op te leggen geenszins kunnen schragen en de materiële motiveringsplicht schenden.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. Naast de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering, wordt er immers een feitelijke uiteenzetting gegeven, waarin onder meer verwezen wordt naar de concrete eerdere bevelen die niet uitgevoerd werden. De Raad benadrukt dat overeenkomstig het in casu van toepassing zijnde artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod bestaat. De Raad stelt verder vast dat er ook wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod, waarbij de gemachtigde niet enkel verwijst naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering - vaststelling die de verzoekende partij in haar verzoekschrift overigens uitdrukkelijk erkent -. Waar de verzoekende partij stelt dat de asielprocedure en regularisatieprocedures van de familie louter worden vermeld, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij zelf erkent dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar voornoemde procedures wordt verwezen. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde zich niet beperkt tot een loutere vermelding van voornoemde procedures, zoals de verzoekende partij voorhoudt, maar tevens aangeeft dat de asielaanvraag en de aanvraag tot medische regularisatie (die volgens de gemachtigde helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) die de verzoekende partij en haar echtgenote na de terugkeer naar België indienden, negatief werden afgesloten, dat daaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, dat ook hun regularisatieaanvragen negatief werden afgesloten, dat het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 van het EVRM eveneens gerespecteerd wordt en dat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven. De verzoekende partij kan in casu dan ook niet voorhouden dat de asielprocedure en regularisatieprocedures van de familie louter worden vermeld zonder er verder rekening mee te houden. Ook vermeldt de gemachtigde dat het opleggen van een inreisverbod van twee jaar meer dan proportioneel is gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, dat de verzoekende partij werd geïnformeerd door de stad Antwerpen over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt betwist. Tot slot vermeldt de gemachtigde dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. De verzoekende partij duidt niet concreet aan met welke specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval van de verzoekende partij - naast de asiel- en regularisatieprocedures en de daarin vervatte motieven - geen rekening zou zijn gehouden. Zodoende wordt door de gemachtigde, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk verduidelijkt waarom een inreisverbod werd genomen evenals waarom een termijn van twee jaar werd opgelegd. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de enige reden die de gemachtigde aanhaalt, is dat een

vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd of dat “nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze” of “zondermeer” een inreisverbod van twee jaar heeft opgelegd. Om dezelfde reden kan zij niet voorhouden dat de gemachtigde “een termijn van vier jaar inreisverbod bij fraude als een nieuwe vaste regel (lijkt) te beschouwen, net zoals een twee jaar inreisverbod bij afwezigheid van fraude”. Daar waar de verzoekende partij stelt dat niet zou blijken waarom geen inreisverbod van minder dan twee jaar had kunnen worden opgelegd, wijst de Raad erop dat de gemachtigde slechts dient te motiveren aangaande de specifieke duur van het in casu opgelegde inreisverbod. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van twee jaar kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. Met loutere beweringen - onder meer omtrent het op de vingers getikt zijn door de Raad van State en omtrent het beleid - slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zou zijn. Met betrekking tot de aangehaalde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voornoemd artikel uitdrukkelijk slechts betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. De bestreden beslissing is een inreisverbod en zodoende geen beslissing tot verwijdering, zodat het betoog van de verzoekende partij aangaande voormeld artikel 74/13 niet dienstig is.

Het enig middel komt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond voor.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 5 september 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 18 augustus 2016 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij naar haar pleidooi in de zaak met rolnummer 180 612.

In voormelde zaak stelt de verzoekende partij: “dat de aangevoerde schending van art. 8 EVRM in de beschikking is afgewezen, dat een gewone opsomming van feitelijkheden geen afweging inhoudt zodat de *fair balance* en de *proportionaliteit* miskend worden. Wat betreft het argument van de *hardnekkigheid* om in België te blijven, kan dit zeker niet gebruikt worden in geval van een asielaanvraag of een aanvraag art. 9ter. Het betreft hier een manifeste appreciatiefout.” Zij volhardt in het verzoekschrift.

2.4 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting voor het eerst verwijst naar een schending van artikel 8 van het EVRM en voor het eerst aanvoert dat een gewone opsomming van feitelijkheden geen afweging inhoudt zodat de *fair balance* en de *proportionaliteit* miskend worden. Eveneens stelt de verzoekende partij voor het eerst dat het argument van de *hardnekkigheid* om in België te blijven, zeker niet gebruikt kan worden in geval van een asielaanvraag of een “aanvraag art. 9ter” en dat het hier een manifeste appreciatiefout betreft.

Voormelde beschikking verwijst weliswaar naar artikel 8 van het EVRM, de hardnekkigheid, de asielaanvraag en de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 8 van het EVRM, doch niet op de wijze, noch met de finaliteit die de verzoekende partij in haar pleidooi tracht voor te houden. Meer bepaald wordt in voormelde beschikking geoordeeld: *“Waar de verzoekende partij stelt dat de asielprocedure en regularisatieprocedures van de familie louter worden vermeld, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij zelf erkent dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar voornoemde procedures wordt verwezen. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde zich niet beperkt tot een loutere vermelding van voornoemde procedures, zoals de verzoekende partij voorhoudt, maar tevens aangeeft dat de asielaanvraag en de aanvraag tot medische regularisatie (die volgens de gemachtigde helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) die de verzoekende partij en haar echtgenote na de terugkeer naar België indienden, negatief werden afgesloten, dat daaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, dat ook hun regularisatieaanvragen negatief werden afgesloten, dat het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 van het EVRM eveneens gerespecteerd wordt en dat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven. De verzoekende partij kan in casu dan ook niet voorhouden dat de asielprocedure en regularisatieprocedures van de familie louter worden vermeld zonder er verder rekening mee te houden. Ook vermeldt de gemachtigde dat het opleggen van een inreisverbod van twee jaar meer dan proportioneel is gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, dat de verzoekende partij werd geïnformeerd door de stad Antwerpen over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt betwist.”*

Met haar betoog voegt de verzoekende partij dan ook nieuwe middelen en nieuwe dimensies toe aan haar uiteenzetting in het verzoekschrift. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze nieuwe middelen en nieuwe dimensies naar voren heeft gebracht. Deze voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe ‘middelen’ zijn dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 18 augustus 2016.

Tevens wijst de Raad erop dat door aan te geven het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde en door te volharden, geen elementen worden aangebracht die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Het betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking van 18 augustus 2016.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPs,

de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs